

CÓ NHỮNG ...VĂN THƠ

-19-

*- Trong tập THƠ MIỀN NAM 1954-1975, tập một, xuất bản ở Mỹ năm 1991, ông Võ Phiến có giới thiệu một bài thơ của một thiếu nữ chưa hề có tên tuổi gì trên văn đàn : “một nữ sinh trung học”. Giới thiệu một cách mơ hồ như vậy nhưng hẳn là để biểu lộ sự ngạc nhiên (!) về lứa tuổi của người làm thơ. Thử làm bài toán cộng trừ nhơn chia để phỏng chừng người làm thơ ở độ tuổi chưa quá đôi mươi. Nhỏ hơn nữa, đâu chừng 16, 17. Và hẳn là chưa tới 18. Cái tuổi người ta gheo rằng ... ăn chưa nó lo chưa tới. Vậy mà thơ buồn nhiều hơn vui !

Bài thơ đăng trên giai phẩm xuân của trường nữ trung học Bùi thị Xuân (Đà Lạt) trong cuộc thi văn chương giữa các trường trung học trong nước, khoảng tháng 2 năm 1975. Bài thơ có tựa là NÓI VỚI EM LỚP SÁU. Tên tác giả là TRẦN BÍCH TIẾN. “Bài thơ được đăng ngay lên một tạp chí uy tín ở nam Việt Nam là tờ Bách Khoa”. Lần đầu và là lần cuối. Tính ra đã 47 năm.

Từ đó tên người và thơ cũng mất tung tành tích.

Ông Võ Phiến có thêm thốt chút lời : ... “Sau bốn năm sống ở nước ngoài, bây giờ đọc lại bài thơ nọ chúng ta sửng sốt trước hình ảnh và tâm tình của một người con gái Việt Nam, tưởng như gần mà đã hóa xa xôi. Một cái gì rất thân thiết mà chúng ta đang mất dần, không cách nào lưu giữ nổi.”

Lời bình thơ hay chỉ là cái chép miệng ngậm ngùi !

Bài thơ như sau :

NÓI VỚI EM LỚP SÁU

Này em lớp sáu này em nhỏ
Gặp em rồi không quên em đâu
Chiều nay hai đứa về qua phố
Rất tự nhiên mà mình quen nhau

Em chạy tung tăng không mắc cỡ
Chị thì bước bước chậm theo sau
Tuổi mười hai chị xa vời quá
Chị gọi em chờ, em chạy mau

Này em lớp sáu này em nhỏ
Em hãy dừng chân một chút lâu
Chị vuốt tóc em rồi chị nhớ
Tóc em thơm ngát mùi hoa cau

Hương cau vườn chị xa như tuổi
Ba má chị nằm dưới mộ sâu
Vườn cũ nhà xưa tàn với lửa
Chị đi về hai buổi âm u

Gặp em ngoài phố mình như bạn
Thời mộng trong bàn tay nắm nhau
Chị ngắt cho em hoa cúc nhỏ
Em cười cái miệng môi xinh sao

Ngày xưa chị cũng như em chứ
Cũng rất ngây thơ rất ngọt ngào
Chị nhớ mỗi chiều tan học sớm
Bạn bè đuổi bướm thật xôn xao

Những con bướm lượn trên bờ cỏ
Chị cũng như em chạy đuổi mau
Bây giờ bướm biệt trên đường phố
Em đuổi sương mù chơi chiêm bao

Này em lớp sáu này em nhỏ
“Gặp em rồi muôn thuở không quên”
Trời ơi câu đó ngày hôm trước
Ai rót vào hồn chị hỏi em ?

Sách trên tay chị nghe chừng nặng
Sao cặp em đầy vẫn nhẹ tênh ?
Thôi nhé em về con phố dưới
Giữ hoài cho chị tuổi hoa niên

*- Đâu chừng cũng khoảng thời gian đó, những ngày tháng 3 năm ấy, cuối giờ dạy một lớp đệ nhị ở một trường trung học nằm sát vịnh biển, sau khi những chiếc áo dài trắng đã xếp cặp vở lần lượt ra về, một cô học trò đã nán lại rụt rè đưa cho tôi mấy tờ giấy học trò với lời nói trống ... thầy đọc thử. Rồi đi thẳng. Buổi chiều đó, tôi đã đọc, giữa lớp học trống trơn. Và lòng tôi xốn xang. Học trò tôi mười bảy mười tám tuổi làm thơ đã buồn như thiếu phụ. Giữa khi thể nước rạc rày, mấp mé kề miệng vực, tôi ở đó mà giảng mấy cái chuyện ... ngàn xưa với lại ngàn sau ! Thêm chút nữa, đám em út tôi, đã có được mấy ngày vui ! Mười năm sau, người nhà bên đó thu xếp giấy tờ lật vật tôi bỏ lại sau chuyến vượt biên, gửi sang. Trong đó có những trang giấy học trò đã ố vàng nhưng còn nguyên những vần thơ ... Những vần thơ, nét chữ còn như dọ dẫm mà dấu mực đã trở màu. Chẳng đề tên tác giả !!!!!

TIẾNG ĐÀN VÀ NGƯỜI BÊN BỜ CÁI LỚN

Cũng như anh rồi một ngày bỏ phố
Tôi sẽ về tìm uống giọt phù sa
Hãy dành sẵn nghe anh căn nhà nhỏ
Nhìn ra dòng sông Cái Lớn bao la ...

Từ anh đi trường của mình vẫn đẹp
Hoa ngày xưa thêm tím thắm ngậm ngùi
Đời quanh quẩn triền miên như sóng vỗ
(Không gì buồn mà cũng chẳng gì vui)

Tôi lớn lên như anh ngày tháng cũ
Bơ vơ trông ngày tháng vút qua thềm
Buồn tự hỏi rồi làm rong phiêu bạt
Hay suốt đời ngự mãi bên bờ êm

Và anh ơi sáng nay buồn thảm quá
Tôi đứng nhìn ngõ ngác xác hoa phai
Ôi ! Sáng nay sao trùng dương lặng gió
Không vọng về đây xóa tiếng bao người

Tôi thềm ngủ dưới chân thềm rêu nhạt
Ôm cuộc đời lặng lẽ giữa buồng tim
Không ai chấp cánh bằng lãng tan tác
Hàn mất giùm tôi khe rỗng muộn phiền

Hãy dành sẵn cho tôi bên bờ Cái Lớn
Với khóm lá xanh và tiếng đàn ngùi
Ngày trở về tôi mong anh đừng hỏi
“ Ngoài phố mình độ ấy có gì vui ... “

VỀ

Ta về phố cũ lạ xa
Bước chân hoang giữa hai tà áo bay
Lối đi nắng héo trải dài
Chiều đưa hoa cúc tàn phai giữa hồn
Nhớ người áo dầm mưa sương
Chiều xưa đứng cuối con đường trông theo
Ngày đi quên thốt câu chào
Khi về nói lại người đâu cuối đường ?

CHO MỘT NGƯỜI VỀ TA CHƯA NHÌN THẤY MẶT

Bao nhiêu người trong khu phố nhỏ
Đã thấy người về êm như sương rơi
Ta như loài mây chiều say giấc ngủ
Khi biết người đi quay quắt ngậm ngùi

Căn gác ngày xưa một lần cửa mở
Ta không một lần thấy dáng trắng soi
Người về rồi đi, ta buồn biển nhớ
Thành phố từng chiều lá đổ người ơi

Người về có qua con đường trường cũ
Thấy lá còn xanh độ gió đông sang
Hoa còn mùa xưa giờ còn mấy đóa
Vì nhớ người nên cũng đã phai vàng

Người ơi người ơi sáng nay thức muộn
Ta đứng ngoài hiên nghe gió biển về
Trông cánh chim qua nhớ đời lãng bạt
Ơi sáng nay người thơ thần sơn khê ?

NHỚ

Người đừng về lối cây xanh
Đêm mơ tôi cứ thấy mình là cây
Người đừng đứng dưới trăng gầy
Đêm mơ tôi ngỡ áo ai phủ hồn.

MỘNG

Có chăng là nắng với hoa
Chứ người đã biệt từ xa, thưở nào ...

